

Theresia se posadila naproti ní. „Co ti tak zkazilo náladu? Jestli se budeš tvářit tak přísně, tak ti ta vráska mezi obočím nakonec zůstane!“

Alba si tiše povzdechla a pak odpověděla: „Raději se mě zeptej kdo! Až dosud mě rodiče nechávali v klidu a nenaléhali, že si mám najít nějakého muže. Už jsem doufala, že matka během léčení dospěje ke stejnému názoru jako já.“

„A ten zní?“

„No, že manžela ke svému štěstí nepotřebuju!“

Něco zarachotilo. Alba a Theresia se prudce otočily. Lissi upustila naběračku. „Promiňte.“

Služebné zrudly tváře a najednou vypadala velmi zaměstnaně. Alba se usmála. Lissi nejspíš připadal Albin postoj stejně zvláštní jako jejím rodičům. Přece jen bylo neobvyklé, že mladé ženy nechťely vplout rovnou do přístavu manželství. Ale Alba nebyla jako všichni ostatní. Kdyby byla poslušnější, měla by to snazší. Poddajnost jí však sudičky do kolébky nevložily.

Theresia chápavě přikývla. „Ten pravý ti určitě ještě přeběhne přes cestu,“ odtušila sebevědomě, aniž by komentovala Lissiinu neobratnost.

Toho už znám, pomyslela si Alba a vzpomněla si, že se s Miroslavem chce setkat ještě dnes večer. Samozřejmě to muselo být tajně, jako tak často v posledních týdnech. Seznámili se na loňském vánočním večírku a teprve později se do sebe zamilovali. Miroslav zpočátku upoutal Albinu pozornost svou neomalenou nezdravostí, ale nakonec tím vzbudil její zájem. Neoblíbila si ho hned, ale opravdu ji zajímalo, proč je ten mladý Čech s výraznými zelenými očima takový rebel. Tak dopálený.

Ted' už to věděla: Miroslav neměl v životě moc štěstí. Otec zemřel při důlním neštěstí a matka musela sama živit jeho pět sourozenců. Miroslav jim dál posílal peníze, i když i ti nejmladší už byli z nejhorsího venku. Miroslav byl inteligentní, ale řádné školní vzdělání mu nebylo umožněno. Kromě pohotového důvtipu měl mladý Čech také značnou dávku tvrdohlavosti. Možná proto ho měla Alba tak ráda; nebyl uhlazený, a proto jí připadal obzvláště zajímavý. Ale samozřejmě mu to nedala hned najevo, naopak, byla vzdorovitá a také trochu ješitná. Ale Miroslav se nevzdával a dosáhl u ní něčeho, co se nikomu jinému nepodařilo. Opravdu se do něj zamilovala, i když s tím původně nepočítala. Vídali se, jak jen to šlo, což nebylo často. A vždycky tajně. Museli si hrát na schovávanou. Ne navždy, ale přece jen dokud nenajde způsob, jak ho představit rodičům, aniž by ji pak zavřeli do věže a zahodili klíč. A Alba přesto o svatbě neuvažovala. Netoužila po tom, aby jí manžel předepisoval, co má dělat – ani zámožný mladý muž, ani ten, který má spíš hluboko do kapsy. Naštěstí Alba nikdy nemusela vést s Miroslavem rozhovor na podobná témata; na to byly vzácné chvíle společného soužití příliš drahocenné.

Alba si tiše povzdechla a v myšlenkách se vrátila k Theresii. „Nechápu, proč mě k tomu nutí, vždyť nejsem stará panna!“

„Možná je to taky obava, že bys mohla tropit nějaké hlouposti?“

Stejně je tropím, odpověděla si v duchu, ale místo toho řekla: „Zastaralé názory mých rodičů mi připadají tak strašně únavné. Proto jsem předstírala bolest hlavy, abych mohla jít spát, už to prostě nemůžu vydržet.“

„Tak se tady dole nenech nachytat. Víš přece, že tě milostivá paní nevidí ráda v mé kuchyni.“